Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Новае жыццё

ОРГАН НАВАГРУДСКАГА ГАРКОМА КАМПАРТЫІ БЕЛАРУСІ, ГАРАДСКОГА І РАЁННАГА САВЕТАЎ НАРОДНЫХ ДЭПУТАТАЎ

1985 г. СУБОТА 15 чэрвеня № 72 (6272) Цана 3 кап.

Газета выдаецца з кастрычніка 1935 года.

У 1969 годзе газета ўзнагароджана Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета БССР.

Эканоміка: культура вытворчасці

РАЎНЕННЕ НА СЦЯГ

Участак прараба Міхаіла Гарбаценкі— лепшы па вытворчай культуры сярод падраздзяленняў ДБУ-36.

Дарога да Нёмана

Белы пыл вісіць, засцілае дарогу. Хвілінамі яго заслона спаўзае, адкрывае шлях чарговаму самазвалу. І зноў—белае мроіва.

— Больш цяжкіх умоў я не памятаю, — Гарбаценка далонню змахвае пыл, налівае шклянку вады. — Сыплем, сыплем, усё як у прорву. Цяжкі тут грунт, пясчаны.

Да Нёмана — 6 кіламетраў 30 метраў. Праз два гады тут будзе дарога. А пакуль — дарожна-будаўнічы ўчастак № 3 прараба Міхаіла Раманавіча Гарбаценкі.

Складанасць работ на ўчастку заключаецца ў тым, што адсыпку асновы дарогі даводзіцца весці адзіным спосабам—«ад сябе». Іншых пад'ездаў няма. Вакол лес, і на вастрыні высыпкі — скопішча самазвалаў, бульдозераў, іншай дарожнай тэхнікі.

— Сёння ў нас працуе 15 машын, — растлумачыў сітуацыю Міхаіл Раманавіч. — 9 з Навагрудскай аўтабазы і па 3 — з Ліды і Слоніма. Да кар'ера—7 кіламетраў. Абарочваюцца самазвалы хутка. А ў нас адзін бульдозер — не паспявае пляніраваць падвезены грунт. Можа быць пробка.

У лютым — сакавіку земляныя работы на ўчастку плануецца завяршыць. Для гэтага трэба ўкласці каля 100 тысяч кубаметраў зямлі. Аб'ёмы вялікія, і нельга парушыць тэрмін.

Па той бок ракі шлях на Іўе вядзе Лідскае дарожна-будаўнічае ўпраўленне № 24. Лідчане пракладуць крыху больш 2 кіламетраў дарогі. Аб'ёмы работ у іх меншыя, і навагрудчанам нельга марудзіць.

— Учора паклалі паўтары тысячы кубаметраў. Не, — перапыняецца Гарбаценка, — лепш лічыць у тонах, дакладней будзе. Гэта дзве з палавінай тысячы. Як бачыце, тэмпы нядрэнныя.

Ваза для кветак

Раз-пораз у вагончык забягаюць людзі.

— Раманавіч, папіць ёсць?

Гарбаценка выстаўляе з цяньку графін, пасоўвае на століку шклянку. Горача на двары, душна і ў вагончыку. Учора паставілі кветкі, а ўжо звялі, нават падсохлі. У акно вагончыка з раніцы шыбуе бліскучае сонца.

Ківаю на вазачку.

— Навошта? Усё роўна засохнуць.

Міхаіл Раманавіч не бянтэжыцца, спакойна тлумачыць.

—Люблю парадак. Ёсць вазачка — павінны быць кветкі.

Гэта і рыса характару, і жыццёвая пазіцыя Гарбаценкі: дзе б ні размяшчаўся ўчастак — у лагеры, ля вагончыка павінен быць парадак. Ва ўпраўленні аб гэтым ведаюць, а рабочыя ўчастка паспелі прывыкнуць. Якніяк працуе Гарбаценка прарабам дзесяць гадоў.

— 26 сакавіка адзінаццаты пайшоў, — зазначае Міхаіл Раманавіч і, бадай, прыгадаўшы прайшоўшыя дзесяць, нечакана дадае. — цяжкая дарожная служба.

Гарбаценка не скардзіцца. Я ведаю, што на яго долю ў жыцці выпадалі і большыя нагрузкі, і большая адказнасць. А тое, што будаваць дарогі нялёгка — сапраўды так. Вось хоць бы гэту.

Красавік выдаўся для дарожнікаў неспрыяльны. Не лепшым надвор'ем пачаўся май. А потым сонца, сонца ва ўсё неба. І пыл. Душна шафёрам у кабінах МАЗаў. Амаль нясцерпна за рычагамі пагрузчыка і бульдозера. І так кожны дзень. І кожны дзень прапылены нудны лес справа, лес злева і наперадзе—таксама лес.

Выйшлі з вагончыка. Дзесьці за полагам лесу выбухнуў раз і другі гром. Збіраўся дождж.

— Вось, пыл прыб'е,— паспачуваў я дарожнікам, —лягчэй дыхаць стане.

— Невядома які яшчэ дождж, — азваўся хтосьці. — Няхай ужо так як ёсць. Хоць душнавата, але працаваць можна.

Мы адыйшлі дзесятак крокаў і тут, азірнуўшыся, зразумеў, навошта столік і лаўкі, навошта акуратная агароджа і зялёныя елачкі на пляцоўцы перад вагончыкамі. Сярод разрытай зямлі і шэрага лесу быў астравок прыгажосці, створанай рукамі людзей. Дзесьці ў навукова-папулярнай кніжцы я прачытаў, што прыгажосць ёсць арганізаваная сістэма, а працэй, ёсць парадак. Ну а цяга чалавека да прыгожага, да парадку — самая натуральная і спрадвечная. Такім чынам, вазы— для кветак, прыгажосць— для чалавека, парадак — для работы.

Усё проста. І няма патрэбы Гарбаценку бянтэжыцца за кветкі. Больш таго.

Памятаю адзін сход ва ўпраўленні. Падняўся слесар Асіповіч, сказаў без уступу:

— Не ўмеем па-людску жыць. Хаос на базе. Усё спіхваем на дрэнныя ўмовы, прыстасоўваемся да іх. А трэба парадак прыстасаваць да работы людзей.

Людзі ёсць людзі

— Ну што?—Гарбаценка ўскінуў вочы.

Хлопец коратка далажыў.

— Адрамантавалі. Неўзабаве павінны падвесці.

— Пару гадзін пратрымаемся,—майстар Васіль Будзіловіч толькі што вярнуўся ад бульдозера.

— Без другой машыны нам не выкруціцца, — падвёў вынік стыхійнай нарадзе прараб. — Паеду падганяць рамонтнікаў.

Многа, вельмі многа трымалася тут на Гарбаценку. Такая ўжо дыялектыка. Чым меншы калектыў, тым большая ў ім роля кожнага. А начальніка — удвайне.

— Людзі, ёсць людзі,— неяк заўважыў Міхаіл Раманавіч, — пажадана ведаць характар кожнага. Аднаму паспачуваеш, другога падбадзёрыш—і ўсім добра, работа ідзе.

Па тым, як было гэта сказана, зразумеў: Гарбаценка людзей ведае і ведае таксама, каму што сказаць. Таму і дрэнных работнікаў на яго ўчастку няма.

Васіля Будзіловіча прызначылі майстрам з 1 лютага. Раней працаваў памочнікам майстра. Пакуль быў на ўчастку, Гарбаценка не аднойчы раіўся з Будзіловічам, відаць, паважаў.

Найбольшая напружанасць у гэты дзень адчувалася на планіроўцы грунту. Упраўляўся з бульдозерам там Міхаіл Буцкевіч. Напарнікам у яго Алег Кардаш. Добрасумленна працуюць абодва.

На добрым ліку ў начальства і экіпаж пагрузчыка Л-34 у складзе Пятра Кветкі і Парфёна Смаляка.

Ішлі і ішлі міма нас самазвалы — вытворчы ланцужок кар'ер—высыпка не даваў збою.

І я прыгадаў, як Гарбаценка рашуча ўзмахнуў у гамонцы рукою.

— Мы парушэнні дысцыпліны, п'янкі пад корань знішчылі. Інакш у нас нельга: стане адзін, спыняцца ўсе.

Так проста і ясна. Далей на гэту тэму гутарка не пайшла. І тут я крыху здзівіўся, як гэта ў іншых калектывах стварылі праблему выпівак на рабоце, і нібыта няма выратавання ад іх. Напэўна, стварылі праблему бясконцымі размовамі аб тым, як яе ліквідаваць.

Дождж, здаецца, абыходзіў участак бокам — вецер не трывожыў над лагерам сцяг. Ад сцяга, прамая, адыходзіла ў лес дарога, раўнялася на яго. Дарога, як вынік працы людзей.

Б. ВАРНА.

ГАЗЕТА ВЫСТУПІЛА.

„Адны і тыя ж

14 мая бягучага года ў ра[...] загалоўкам была змешчана [...] расказвалася аб беспарадках, [...] выправіць камунальная служ[...]

Матэрыял быў накіраваны [...] няцця мер ва ўпраўленне [...] гаспадаркі. Дырэктар прадпр[...] шэўскі паведаміў рэдакцыі, [...] ныя ў матэрыяле, часткова [...] насці, ліквідавана звалка сме[...] зінам па вуліцы Свярдлова, [...] для смецця [...] тэрыторыі дв[...]